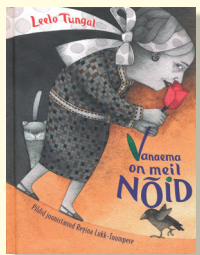
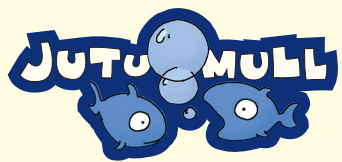

Nr 7-8

Juuli-august 2014

TÄHEKE

Mis tunne on, kui rannas tossud liiva täis saavad? Kes suvel vähegi mere ääres käinud, see teab. Teab ka väike Pille-Riin, kelle jalavarje issi parasjagu liivast tühjaks raputab. Aga kuna Pille-Riin ka ise pole suu peale kukkunud, siis kirjeldab ta isa tegevust järgmiselt:

Mida Pille-Riin ütleb?

Ootame sinu naljakaid vastuseid kuni 15. augustini meiliaadressile taheke@taheke.ee või Tähekeste toimetuse aadressile Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Vastusele lisa kindlasti oma nimi, vanus ja aadress!

Parimatele vastajatele on auhinnaks Tove Janssoni raamat „Mis juhtus siis“ kirjastuselt Koolibri ja Leelo Tungla „Vanaema on meil nõid“ kirjastuselt Tammerraamat.

Eelmisel korral tahtsime teada, mida põder, kellel on reketid pähe kasvanud, jänesele ütleb.

Võiduvastused:

Pöder ütleb: „Kuidas sulle meeldib minu uus soeng?“

Kaur Erik Kuum, 9 a, Tartu

„Mis sa vahid? Need olid täna soodushinnaga!“

Agnes Aus, 7 a, Tallinn

„Ahhaa – kellel nüüd pikemad kõrvad on?“

Henn-Jaagup Rooba, 9 a, Jõgevamaa

Agnes saab auhinnaks raamatu „Puudel Pedro ja igatsustasu“ ning Kaur Erik ja Henn Jaagup raamatu „Lähme aaret otsima“.

Joonistanud Hillar Mets

Palju õnne! Kõik auhinnad tulevad posti teel.

JÄRGMINE TÄHEKE ILMUB SEPTEMBRIS. TOREDAT SUVE KÕIGILE!

Nüüd saab Tähekest lugeda ka iPadi tahvelarvutis!

Pildid liiguvad!

**Kirjanikud loevad oma jutte ette!
Saad ise arvutis lahendada nuputusülesandeid!**

Digi-Tähekest saab tellida koodiga:

SISUKORD

Lottemaa tuleb! <i>Ilona Martson</i>	4
Isa hakkab koduperenaiseks <i>Kairi Look</i>	6
Luuletused <i>Wimberg</i>	7
Õhtu mängväljakul <i>Mart Juur</i>	8
Salapärane võõras <i>Andrus Kivirähk</i>	10
Kutse mängule <i>Merilin Ahwazian</i>	12
Aitäholoog <i>Mae Lender</i>	12
Luuletused <i>Leelo Tungal</i>	14
Võõramaalane <i>Markus Saksatamm</i>	15
Luuletused <i>Heidi Arula, Anzori Barkalaja</i>	16
Kilukonserv <i>Piret Raud</i>	18
Ohhoo!	19
Intervjuu <i>Kes palju teeb, see palju jõuab!</i>	20
Post	21
Raamat <i>Muumide looja suur sünnipäev</i>	22
Meisterdus <i>Prügitops lauale</i>	23
Vana aja asjad	25
Nali	26
Arva ära!	27
Koomiks <i>Thomas Scheileke</i>	28

TÄHEKE

SA Kultuurileht lasteajakiri
ASUTATUD JAANUARIS 1960 • ILMUB KORD KUUS

Toimetuse aadress:
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn
taheke@taheke.ee
Telefon 646 3697

Peatoimetaja Ilona Martson
Kunstiline toimetaja Priit Rea
Makett Dan Mikkin

Tähekest saab tellida otsekorralduslepinguga
www.tellimine.ee
telefon 617 7717

Esikaane on joonistanud Heiki Ernits

LOTTEMAA AVAB UKSED

25. juulil avatakse Pärnumaal Tahkuranna vallas Reiu külas pidulikult Eesti laste suur unistus – Lottemaa. 26. juulist kuni suve lõpuni oodatakse Leiutajatekülla lisaks Eesti lastele ka külalisi Lätist ja Venemaalt. Lotte-filmide loojad Heiki Ernits ja Janno Põldma räägivad Tähekesele lk 4–5, mida põnevad Lottemaal teha saab.

TOVE JANSSON 100

Muumimaailma väljamõtteleja, kirjaniku ja kunstniku Tove Janssoni sünnist möödub tänavu 100 aastat. Lk 22 jutustab Täheke, kuidas muumid alguse said.

UUS JÄÄTIS PAULINE PILDIGA!

Jäätisetootja Balbiino tänavu korraldatud jäätisepakendi konkursil „Minu jäätis“ osales kokku 7000 tööd. Võitjaks osutus kolmeaastane Pauline Tallinna Nurmenuku lasteaiast. Pauline kujundatud pakendiga koorejätis on poes ka saadaval! Nämma!

LOTTEMAA TULEB!

Täheke vestles kuu aega enne Lottemaa valmimist Lotte-filmide loojate Janno Pöldma ja Heiki Ernitsaga.

25. JUULIL AVATAKSE PÄRNUMAAL TAHKURANNA VALLAS REIU KÜLAS LOTTEMAA.

Kui kaua olete Lottemaad plaaninud?

Janno: Plaane on peetud ligi kümme aastat. Näiteks oli vahepeal mõte rajada Lottemaa Tartusse Raadile, Eesti rahva muuseumi lähedale. Aga sellest ei saanud asja. Ja väga hea, sest praegune koht vastab meie tingimustele ideaalselt. Leiutajateküla asub mere ääres, nagu ka raamatus. Nii kui seda kohta nägime, hakkas kelluke helisema: see on õige paik!

Ettevõtmine on väga mahukas – rajada tuli ju terve küla! Millal ehitustöö pihta hakkas?

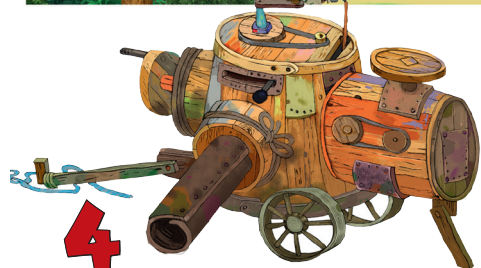
Janno: Ehitus ise hakkas pihta eelmise aasta septembris. Kuid enne seda tuli palju asju korda ajada.

Kas nüüd võib öelda, et kõik on nii, nagu oleme tahtnud?

Heiki: Osa asju on isegi nii, et ei ole osanud tahta! Aga see maailm elab juba oma elu, meist sõltumatult.

Mille poolest erineb Lottemaa näiteks Soome Muumimaast või Rootsisis Vimmerbys asuvast Astrid Lindgreni maast?

Janno: Kõigepealt tahame, et laps, kes Lottemaale külla tuleb, ei jääks pealtvaatajaks. Laps peab tundma, et tal on

seal turvaline, et ta on sinna oodatud ja temaga suheldakse. Lottemaal saab osaleda Leiutajateküla igapäevases elus. Samuti saavad lapsed kõigis majades sees käia ja kõike katsuda. Muumimaa on väga tore, aga seal on paljudes kohtades nõõrid ees.

Heiki: Majad ja nende sisustus on loodud filmi eeskujul. Mööbel ka. Lindgreni-maa kujundus on ajalooline, meil ikka spetsiaalselt Lottemaa tarvis tehtud.

Janno: Lottemaal liiguvad ringi kõik Leiutajateküla tegelased: sõbrad Lotte, Bruno ja Albert, nende vanemad Oskar, Anna, Adalbert, Paula, Mati, rändurkoer Klaus, kärbes Jaak ja teised.

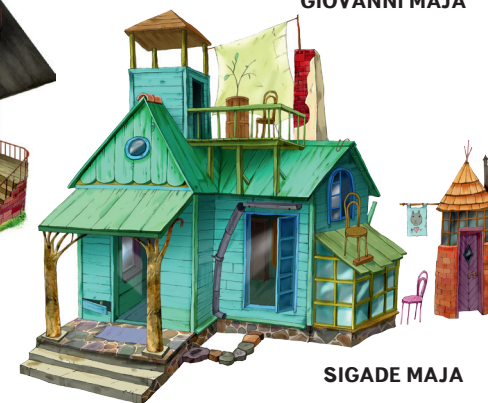
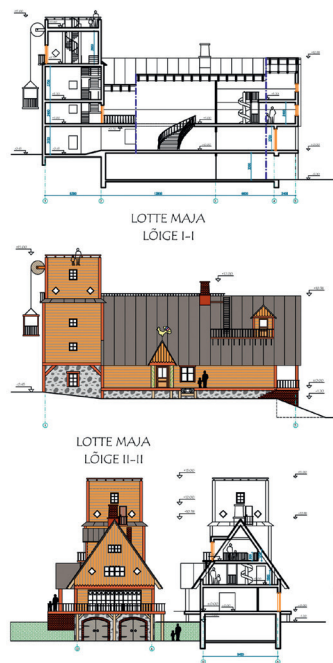
Kas kärbes Jaak lendab ka?

Janno: No mis sa ise arvad? ... Kärbes Jaak kõnnib.

Aga mõne Oskari leiutise saab ikka tööle panna?

Heiki: Muidugi! Näiteks välgumasin töötab. Ja muusikamasin. Jäneste majas on igasuguseid atraksioone. Avatud on planetaarium, mis tutvustab tähtkujusid ja planeete ning kus lapsed saavad saateks kuulata Klausit ja Lotte juttu maailmaruumist. Saab ka Lottemaa kohale „lendu tõusta“, Leiutajateküla linnulennult kaeda.

Janno: Giovanni majas on avatud ka

500-kohaline teatrimaja, kus kolm korda päevas toimub väike näitemäng Lotte ja tema sõprade osalusel. Õhtusel ajal on sealsamas kontserdid ja teatrietendused täiskasvanutele.

Kui vanadele Lottemaa mõeldud on?

Janno: See on koguperepark, mis peaks olema huvitav nii suurtele kui ka väikestele. Samas on tähtis, et kõik oleks turvaline ja seetõttu oleme seikluspargi elementid toonud ohutusse kõrgusesse. Aga kõik saavad kõike proovida.

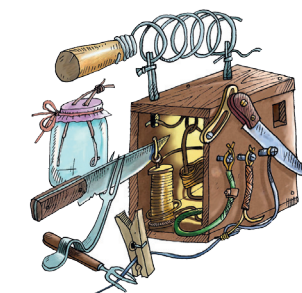
Kui kaua on Lottemaa avatud?

Janno ja Heiki: Kogu park on avatud

kuni 31. augustini. Edasi paneb muist maju ukсед kinni, kuid mõni maja töötab aasta ringi. Siin saab korraldada sünnipäevi ja klassiõhtuid, mõni Pärnu kool võiks pidada siin mõne koolitundi. Ja muidugi plaanime talvel tähistada Lottemaa jõule.

Lisaks Lottemaale teete tööd ka Lotte aabitsaga. Millal see valmib?

Janno: Aabits on põhiosas valmis, järgmisel õppeaastal hakkavad seda testima lapsed mitmes koolis. Peagi peaks trükist tulema uus Lotte lasteatlas firmalt Regio – ja see ilmub peale eesti keele ka läti keeles.

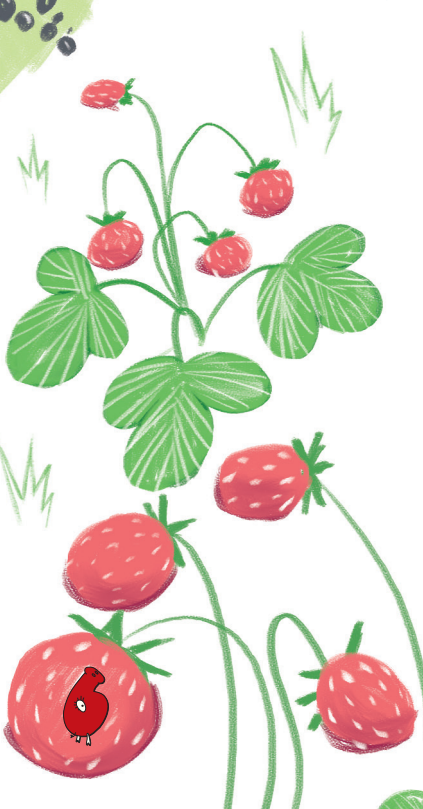
Küsis Ilona Martson

Joonistanud Heiki Ernits

Kairi Look

ISA HAKKAB KODUPERENAISEKS

Piia ja isa pikutasid suvekodu ees murul. Ema oli Tartus tööreisil ja nemad olid vahelduseks täitsa üksipäini. Elu isaga oli teistmoodi, aga tore.

„Sel nädalal oleme me toortoidulised,“ teatas isa kohe, kui ema auto silmapiirilt kadus. „Milleks meil need peenrad ja põõsad siis on! Öhtuti sööme vorste.“ Nii läkski. Hommikusöögiks sõid Piia ja isa maasikaid ja herneid, lõunasöögiks kurke ja herneid ning öhtuti grillis isa vorstikesi, lisandiks herned.

Nüüd oli ema juba neljandat päeva ära. Isa ja Piia lesisid sõstrapõõsa all, haukasid okselt marju ja vaatasid pilvi.

„Täna tuleb pesu ära pesta,“ nentis isa äkki rohukõrt närides. „Ema tuleb ülehomme ja tal oleks kindlasti hea meel näha, et me saame omaette ka hästi hakkama.“

„Võiks küll,“ nõustus Piia. „Aga siin pole ju pesumasinat.“

„Tõsi või? Polegi nagu märganud,“ kratsis isa kukalt. „Aga kah asi, peseme käsitsi! Mis ses

ikka nii erilit on. Kui mina veel väike poiss olin, pesti meie peres ikka kogu pesu käsitsi. Käkitegu!“

Piia ja isa asusid tööle. Isa tõi murule suure kausi vett ja Piia kallas hulka pesupulbrit. Isa tõi majast ka erinevaid seepe: maasikaseebi, roheline seebi ja saunalava tõrvaseebi ning poetas kõik kaussi.

„Küll vahutab!“ kiitis ta rahulolevalt ja lobistas mõlema käega kausis. „Kohe näha, et profid tegutsevad!“ Isa võttis

kõrgest mustapesukuhjast esimese soki ja langetas selle aeglaselt seebivahu sisse. „Käkitegu!“

Isa pesi pesu tervelt kaks tundi, kuid kuhi ei tahtnud kuidagi kahaneda. Eriti halvasti läksid puhtaks need sokid, millega Piia ja isa maasikapeenas jalutamas olid käinud. Kui kell kaheksa sai, teatas isa, et käes on söögiaeg. Seekord grillis ta vorstikesi küll hoopis teises kohas kui muidu – kausist ja pesuhunnikust hästi kaugel. Pärast söömist tulid veel onu Mati ja Jaanus ning pesupesemine ununes hoopis.

Kui Piia öhtul magama läks, märkas ta aias kaht väledat ja tumedat kogu. „Naabri Muki ja Murka!“ rõõmustas Piia ja pistis pea aknast välja.

Aga need polnud hoopiski naabri koerad. Need olid hoopis isa ja onu Mati, kes hiilisid, pesukorv kaenlas, onu maja suunas. Onu Mati oli nimelt juba eelmisel suvel saunaruumi uhke pesumasina ostanud. Tema naine käis ka sageli töö tõttu reisil.

Wimberg

LEHM JA LUULE

**NÄHA LEHMA VANASTI
MAAL VÕIS IGAL SAMMUL.
MÖÖDUJAT TA TERVITAS
OMA VAIKSEL AMMUL.**

**NÜÜD NEID ON VAID FARMIDES,
MUJAL NEID EI KUULE.
FARMID – SEE ON PIIMANDUS,
MITTE ENAM LUULE.**

Wimberg

MÄLUPILT PÖLLUSERVAST

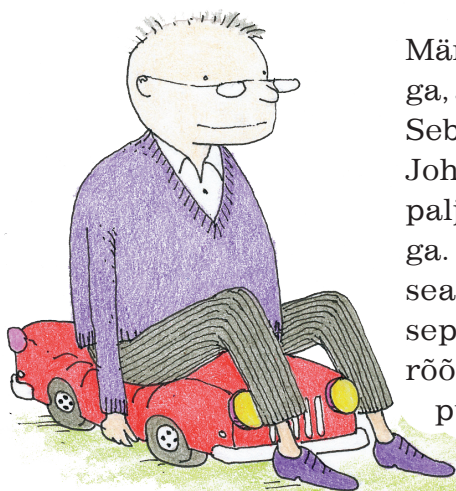
**PÖLLUSERVAS OOTAB LEHM,
UDAR TÄIS ON PIIMA.
PEAGI TULEB PEREMEES
TEDA KOJU VIIMA.**

**PÄRAST LÜPSI MAGAMA
VIIB TA LEHMA SÕIME.
ÕHTU AGA TAEVA VEAB
HÄMARUSELÕIME.**

Mart Juur

ÕHTU MÄNGUVÄLJAKUL

Mänguväljakul olid Marta isaga, Jakob ja Juhan ema ja isaga, Sebastian emaga, Nele emaga, Johanna ema ja isaga ning veel palju teisi lapsi oma ema ja isaga. See oli suur mänguväljak, seal olid isegi karussell ja jäätiseputka. Karusselli poolt kostis rõõmsaid kilkeid, aga jäätiseputka juurest ei kostnud midagi, sest ilm oli palav ja

jäätisemüüja oli suvepuhkusel.

Emad ja isad peavad saama värsket õhku ja liikuda ning just selleks mänguväljakud tehtud ongi. Marta isa kiikus, Jakobi ja Juhani vanemad lasid liumäest alla, Sebastiani ema turnis ronimisnööridel, Nele ema ja Johanna ema tassisid liivakastis ämbritega liiva ühest hunnikust teise ning Johanna isa kukkus mänguauto pealt maha. Teised emad ja isad tegid teistsuguseid asju ja kõik lapsed olid oma emade ja isade järele vaatamisega hoolsasti ametis.

„Isa, sul on hoog liiga suur, võta vaiksemaks!“ ütles väike Marta, ja Marta isa lisas hoogu juurde.

„Ema, tule eest ära, isa tahab ka liumäest alla lasta!“ ütlesid Jakob ja Juhan. Ema lebas rahulikult liumäe peal edasi ja isa kihutas talle suure hooga otsa.

„Ärge liivaga loopige, mängige ilusti!“ ütlesid Nele ja Johanna, ja Nele ema valas Johanna emale kühvlitäie liiva krae vahele.

Sebastian ei öelnud midagi, ta vaatas, kuidas ema nööridel

turnib, ning lootis, et ema ei kuku alla. Johanna isa ei öelnud samuti midagi, tema üritas mänguautot lömmi istuda.

Mänguväljakul ei hakka kunagi igav, seal juhtub kogu aeg midagi põnevat. Kui saaks, möllaksid emad ja isad mänguväljakul terve päeva, hoolimata sellest, et jäätisemüüja on puhkusel ja karussell ei käi tegelikult ringi. Paraku peavad emad ja isad ka sööma ja magama ja seda kahjuks mänguväljakul teha ei saa.

Juba Marta ütleski, et isa on kiikunud küll ja võiks nüüd teistel ka kiikuda lasta. Isa tegi selle peale veel suurema hoo. Nele ütles emale, et aeg on kleit liivast puhtaks kloppida ja koju minna. Aga ema heitis pikali ja rullis ennast liivakastis edasi ja tagasi. Edasi ja tagasi rullis end liivakastis ka Johanna ema, ehkki Johanna oli talle mitu korda selge sõnaga öelnud, et nüüd aitab. Jakobi ja Juhani ema ja isa jooksid ringiratast ümber karusselli ning Jakob ja Juhan ajasid üleannetuid vanemaid taga. Sebastian ütles emale, et roni silmapilk

alla, aga ema ei öelnud midagi, sest hoidis hammastega ronimisnööri kinni ja oleks alla kukkunud, kui oleks suu lahti teinud ja üritanud midagi öelda. Johanna isa oli mänguauto lömmi istunud ja proovis nüüd, kas ta suudab liumäge lömmi istuda.

Teised lapsed ütlesid oma emadele ja isadele umbes samasuguseid asju, aga emad ja isad tegid ikka hoopis midagi muud.

Alles siis, kui lapsed nutma hakkasid, tuli vanematele aru pähe. Marta isa ronis kiige pealt maha, Sebastiani ema potsatas redeli pealt alla, Jakobi ja Juhani vanemad lõpetasid ringitormamise. Nele ema kloppis kleidi liivast puhtaks ja võttis Nele käest kinni. Johanna ema punnis natuke vastu, aga lõpuks lahkus liivakastist temagi. Liumägi jäi lömmi istumata, aga juba homme tuleb Johanna isa tagasi ja istub siis kindlasti.

Hilisöhtul tuli mänguväljakule jäätisemüüja, kes oli terve päeva kodus puhanud. Ta jooksis mitu tiiru ümber karusselli, rullis liivakastis edasi ja tagasi, rippus ronimisnööridel, kiikus nagu pöörane ja müüs endale vahepeal ühe jäätise. Jäätisemüüjat ei keelanud keegi, tema lapsed olid juba suured. Aga liumäge lömmi istuda ei suutnud temagi.

Andrus Kivirähk

SALAPÄRANE VÕÖRAS

Ühel hommikul oli lauale ilmunud keegi võõras.

„Vabandage,“ pöördus tema poole suhkur. „Kas te olete söök?“

„Muidugi!“ vastas tundmatu upsakalt. „Loomulikult olen ma söök! Kuidas te võite üldse nii rumalaid asju küsida!“

„Andke andeks,“ vabandas suhkur. „Ma pole sellist toiduainet varem kohanud. Kindlasti olete pärit välismaalt?“

„Selge see!“ kinnitas tundmatu. „Otsejooknes välismaalt!“

„Mina olen samuti välismaalt pärit,“ ütles pitsa. „Itaaliast. Kuid teiesugust rooga pole ka mina enne näinud ...“

„Häh, või. Itaaliast! Mina olen hoopis kaugemalt kui Itaaliast!“ nähvas tundmatu toit.

„Palju, palju kaugemalt!“

„Äkki sina tunnend teda, *sushi*?“ uuris suhkur. „On ta järsku Jaapanist?“

„Ei tule nagu tuttav ette ...“ venitas *sushi*.

„Ei saagi tulla!“ õiendas võõras. „Ma ei

ole ka Jaapanist, vaid veel kaugemalt! Maailma teisest otsast!“

„Ah nii!“ ütles *sushi* aupaklikult. „Ja kuidas on teie nimi?“

„Kuidas?“ karjatas tundmatu. „Te ei tunne mind ära? Ma ei suuda seda uskuda! Mis köök see selline on! Ma olen maailma kõige kuulsam toiduaine – ja te küsite minu nime! Kas teil häbi pole?“

Kõigil hakkaski häbi.

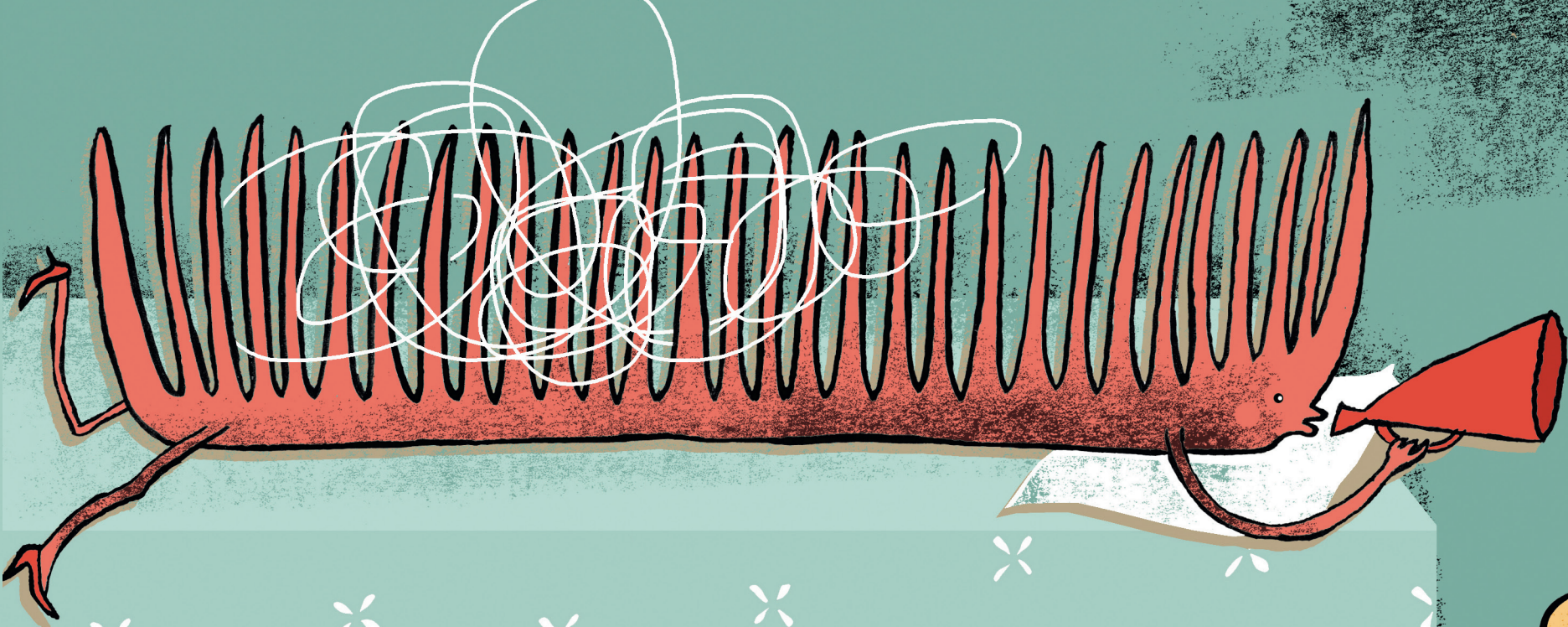
„Ärge solvuge,“ palus pitsa. „Köögis on lihtsalt pime. Jaa, nüüd tunneme me teid loomulikult ära! Oi, see on meile nii suur au, et sedavõrd kuuls toiduaine on meie lauale sattunud. Tulge palun siia taldrikule, istuge aukohale! Hei, leivatükk! Tee kaugemale külalisele ruumi!“

„Mulle tuleb see nägu tuttav ette,“ ütles leib mõtlikult.

„Muidugi tuleb, see on ju maailma kõige kuulsam toit!“ seletas suhkur.

„Kas tõesti?“ vangutas leib pead. „Mina oleks teda justkui kusagil mujal näinud ... Ainult et kus?“

Aga keegi ei viitsinud leiva juttu kuulata, sest leib polnud kunagi välismaal käinud ja oli

üldse igas mõttes väga tavaline. *Sushi* ja pitsa juhatasid kalli külalise otse taldriku keskele ning panid talle killukese võid istumise alla, et oleks pehmem. Kõik toiduained kogunesid tähtsat võõrast vaatama.

„Ega teid vist tavalises poes ei müüdagi?“ küsis üks väike muffin lugupidavalt.

„Oh ei, kus sa sellega!“ nõustus tundmatu. „Ma olen väga haruldane ja kallis!“

„Ja ilmselt ka väga maitsev?“ uuris suhkur.

„Keele viin alla!“ kuulutas tundmatu suureliselt. Kõik ah-

hetasid vaimustunult.

„Kas ma tohin kinkida teile oma hõbepaberi,“ küsis lõkolaad häbelikult. „Äkki sobiks see teile tekiks? Mulle oleks see suur au!“

„Anna aga siia, poiss!“ nõustus uhke võõras ja õnnelik lõkolaad asus end riidest lahti koorima.

Paraku äratas hõbepaberi krabin potis magava hernesupi. See oli üks vägev hernesupp: paks, roheline ja ohtra suitsuliha. Ta kergitas potikaant ja vaatas välja.

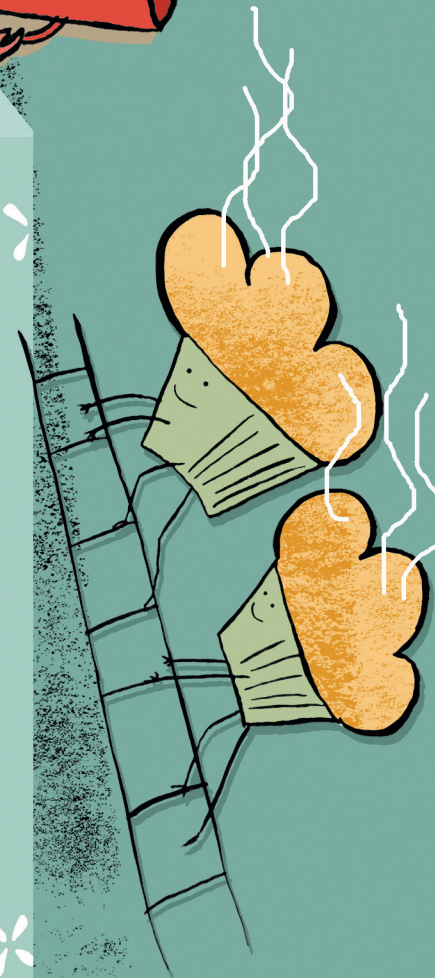
„Mis nali see on?“ küsis ta

jämeda häälega ja sügas endal kulbiga selga. „Kes see seal taldriku peal laiutab?“

„See on meie kauge külaline, maailmakuulus toit,“ hakkas *sushi* seletama, aga hernesupp haaras kulbi kindlamalt pihku ja virutas sellega vastu pliiti, nii et kolises.

„See pole mingi toit, see on ju va kamm!“ käratas ta. „Hurjuhh, peletis! Kas sa saad esikusse! Ajad veel söögilaua karvu täis!“

Kamm ehmus, hüppas taldriku pealt maha ja sibas köögiuksest välja nagu saajalgne.

Merilin Ahwazian

KUTSE MÄNGULE

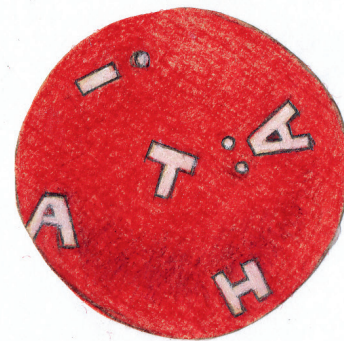
MINU EMME, KÕIGE PAREM OLED SA,
OLE HEA JA TULE MÄNGI MINUGA!
PANE KINNI OMA ARVUTI JA TELEFON.
MILLAL KÜLL SUL MINU TARVIS AEGA ON?

TEEME KALLI-KALLI-KALLI-KALLI-KALLI,
KARUMÕMMIDE JA PALLIMÄNGUTRALLI.
EHITAME UHKE UNISTUSTELAEVA,
SUURE TUULELOHE LENNUTAME TAEVA!

ISSI, PALUN TULE MÄNGI MINUGA!
TELEKAT SA JÕUAD HILJEM VAADATA!
TEEME LAUA ALLA SUURE SOOJA ONNI,
KUHU VARANDUST SAAN PEITA TERVE TONNI.

TEEME KALLI-KALLI-KALLI-KALLI-KALLI,
KARUMÕMMIDE JA PALLIMÄNGUTRALLI.
EHITAME UHKE UNISTUSTELAEVA.

LUBAN, SEE EI NÕUA VÄGA PALJU VAEVA.

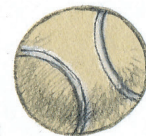

Mae Lender

AITÄHOLOOG

Ühe väikese linnakese väikeses majas elas väike tüdruk nimega Mette. Mette nägi õigupoolest õige harilik välja: tal oli kaks kätt ja kaks jalga, kaks silma ja kaks kõrva, väike armas nõbinina ning valgete hammastega väike suu. Ta oli tubli ja krapsakas laps, kes iga päevaga midagi uut õppis ja ema-le-isale suureks rõõmuks oli.

Kui Mette sai viieaastaseks, muutusid tema isa ja ema aga murelikuks. Tüdruk teadis juba nii palju sõnu, oskas koguni lugeda ja kirjutada. Ainult ühte sõna ei olnud ei ema ega isa tema huu-lilt veel kuulnud. Mette ei olnud kordagi öelnud aitäh. Küll proovisid ema ja isa heaga, küll kurjaga. Küll seisid koos Mettega

peegli ees ning kordasid valjult ja aeglaselt seda sõna. Midagi ei juhtunud. Kui mitte arvestada seda, et Mette ema ja isa naljakaid nägusid nähes mitmel korral itsitama hakkas. Aitähhi ei tulnud aga sellegipoolest.

Isa teadis, et kõige targemad inimesed on arstid. Kogu pere asus üheskoos telefoniräämatuse näpuga järge ajama. Seal olid tereloogid ja palunoloogid ja aitäholoogid. Just, seda viimast nad vajasidki.

„Jaa, ma tean seda haigust väga hästi,“ kinnitas doktor telefonis, kui ema nende muret oli kurtnud.

„Kas selle vastu rohtu ka olemas on?“ tundis ema huvi.

„Meie laborid küll töötavad selle nimel, kuid veel ei ole olulisi edusamme tehtud,“ vastas aitäholoog. „Kui te minu vastuvõtule tulete, saan teid kindlasti aidata.“

Kui nad järgmisel päeval aitähoologi juurde läksid, hüüatas arst Mettet nähes kohe: „Seda

ma arvasingi – liiga väike suu!“ Ta asus Mette suud seestpoolt uurima ja venitama ning arvas lõpuks, et nüüd peaks korras olema. „Proovi nüüd aitäh öelda!“ andis ta korralduse.

„Aaaa ...“ Mette silmad läksid pingutusest suureks.

„Iiii ...“ Ka Mette põsed läksid punni ja suureks.

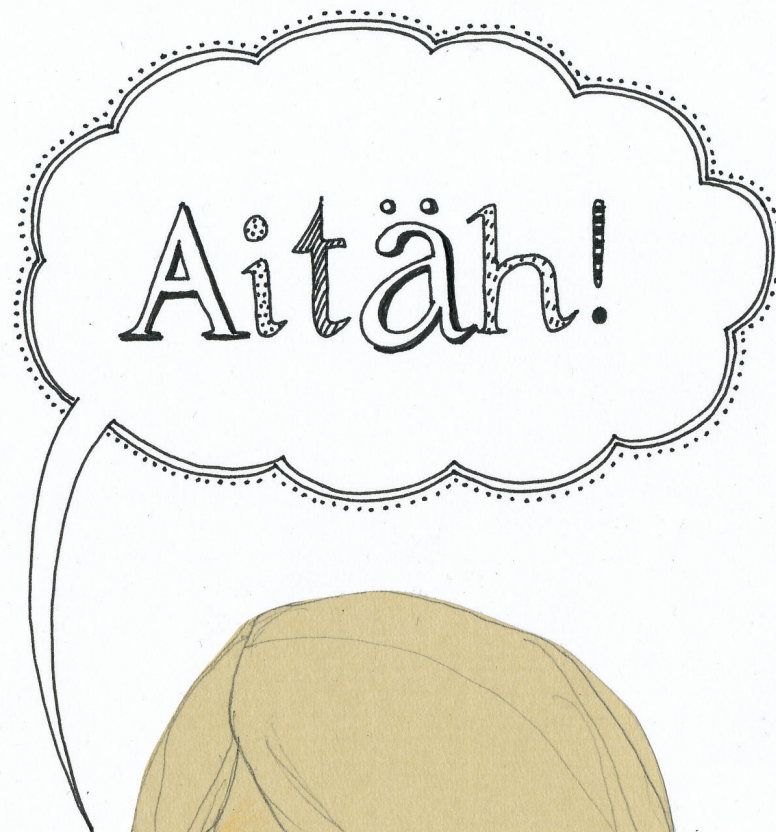
„Tttt ...“ Ema ja isa julgustasid Mettet kõrvalt, et juba paistab, peaagu on aitäh väljas.

„Ääää ...“ Ka arst noogutas võidukalt.

„Hhhh ...“ Kõik arstikabinetis olivad plaksutasid rõõmsalt ning kallistasid Mettet. Ta sai just äsja hakkama oma esimese aitähiga.

Arst õpetas veel, et aitähhi peab kohe maast madalast harjutama hakkama. Kui ei hakka, siis jääbki aitäh kinni. Samuti ei pea muretsema, kui alguses ei taha hästi aitähi ütlemine õnnestuda – mida sagedamini öelda, seda kergemini see tulema hakkab.

Ja aitähhe ei saa kunagi liiga palju – nii et neid võib julgesti mitu korda päevas kasutada!

braavo!

Mette →

Joonistanud Anu Kalm

Leelo Tungal

PÄÄSUPOEGADE TOITMINE

PÄÄSUEMA TOIDAB OMA POEGI –
KÕIKI AMPSE KOKKU VIST EI LOEGI!
AGA MIDA SÖÖVAD
PÄÄSUTÜTRED?
NEED ON ISE
SÄÄSKI PÜÜDMA NÕTKED!

Leelo Tungal

KONN KOBRULEHE ALL

KOBRULEHE ALT KONN KURE POOLE VAATAB –
TEDA TOONEKURG EI NÄE, JA SEE ON HEA.
KURG KÄIS VÄLISMAAL, KUID KONN ON LOOMULT MAAKAS,
KURE MUREDEST TA MIDAGI EI TEA ...

KUREL MUREKS ON, ET KONNI JÄÄNUD VÄHEKS –
VAREM KALPSAS NEID SIIN RINGI IGA KELL!
MUIDU KAUGEMALE KONDAMA EHK LÄHEKS,
AGA ABIKAASA ISTUB MUNADEL.

SESTAP KONN SIIS KOBRULEHE VARJUST VAATAB:
KURG ON PURURIKAS, MITTE NAGU KONN ...
KUREL KATEL ON, JA KUREKELL JA -SAAPAD,
KONNAL VAID SELTSKONNAS TUNTUD NIMI ON.

Leelo Tungal

ÖÖBIK JA RÖÖVIK

KUUPAISTEL LAULAB ÖÖBIK.
PUULEHEL ISTUB RÖÖVIK
JA KANNATAB MIS KOLE –
HEAD KUULMIST TAL JU POLE!

TEEB ÖÖBIK SAMMU ÜLLA
JA KUTSUB NAABRI KÜLLA,
KUID RÖÖVIK NÄHVAB: „SORRY,
MA OOTAN SIIN ÖÖSORRI!“

Markus Saksatamm

VÕÕRAMAALANE

Karu ja Ronk istusid langenud puu tüvel ja ootasid Oravat. Siis tuli Orav ja ütles: „Fere, fff-föbrad!“

Karu võpatas ning ajas end kohmakalt tagajalgele. Ronk aga hüüdis: „Orav on välismaalaseks hakanud! Räägib puha võõras keeles.“

„Fa föin fff-foominga farju,“ ütles Orav.

Ronk ohkas, vangutas pead ja ütles: „Mõelda vaid, et meie orav ei taha enam Eesti loom olla. Temast ei oleks seda küll uskunud.“

„Uhkustaja selline!“ hüüdis ka Karu. „Mõnel vist ei sobi meie metsas elada, tahab võõrsile kolida! Nojah, eks Soomes ole laas laiem ja käbid kobedamad.“

„Fa föin fff-fff-foomingaid!“ hüüdis Orav jälle, mudis oma pakse põski ja tegi õnnetut nägu.

„Mis ta ütles?“ küsis Karu.

„Ei tea,“ sosistas Ronk. „See oli ju jälle võõramaa keeles.“

„Fei folnud,“ Orav näitas nimetissõrmega põsele. „Fa föin fff-fff-foomingaid.“

Sõbrad vahetasid nõutult pilke.

„Ta ütleb vist, et sõi toomingaid,“ taipas korraka Ronk. „Ta ei saa korralikult rääkida: toominga marjad teevad suu paksuks.“

„Fäga fff-faksuks!“ noogutas Orav kaasa. „Aufsõna.“

„Tere tulemast tagasi meie loomaperre!“ möirgas Karu liigutatult ning avas käpad embuseks. Ja kõik kolm naeratasid õnnelikult.

Leelo Tungal

KELLAKÄGU METSAS

**KELLAST VÄLJA VÄIKE KÄGU RÄNDAS,
METSATUKKA TULISTVALU LENDAS,
LAKKAMATULT HÜÜDES „KUK-KU! KUK-KU!“,
NII ET NURMENUKUL SUU JÄI LUKKU.**

**KÜLL SEE KÄGU KUKUB UHKE MOEGA:
NAGU KELLAS, TUNDE NÜÜD EI LOE TA,
HOOPIS AASTAID TAHAB KUULUTADA –
KUKUSID SAI KOKKU JUBA SADA!**

**TAMMEPUU – SUUR, KURRULISE NÄOGA –
AASTAID LOENDAB VAIKSELT ÜHES KÄOGA:
„KUKU AGA KUKU, VÄIKE KÄGU!
SADA AASTAT – SEE ON KÄKITEGU!“**

Heidi Arula
SUVI

SUUR SUVI ON ÜMBERRINGI,
KIRJUL LIBLIKAL VALLATU MÄNG.
KANNAN JALAS KOLLASEID KINGI,
JUUSTEL PÄIKESELILLEDEST PÄRG.

ROHUS PIKALI VAATAMAS PILVI
NÕNDA SAGELI LEIAN MA END.
PÄIKE KELMIKALT PILGUTAB SILMI,
MAHE TUULEHOOG KALLISTAB MIND.

SULEN SILMAD, KÕIK MEELED ON VALLA,
SÜDANT TÄITMAS ON OTSATU RÕÕM.
PÄIKE, KULLAGA ÜLE MIND KALLA,
KESTA VEEL, SUUR SUVINE LÕÕM!

Anzori Barkalaja
UNISTAJA

HOMMIKUTI TERAHAVAL
KORJAN KOKKU UNELIIVA
IGA HOMMIK ERI VÄRVI

ET SAAKS LIBLIKATEL TIIVA-
KIRJAD OLLA MITUT NÄRVI
IGA LIBLIK ISE MOODI

ÕHTUTI LOEN UNEJÄRVI
KRUTIN UNEKAJALOODI
IGAL JÄRVEL OMA LUGU

VEAB KUI OTSE OMA VOODI
SATUB MÖTTEID IGATSUGU
SILMADESSE UNELIIVA

Heidi Arula

LUGU PRINTSESS SILMATERAST

UHKES LOSSIS PILVE PEAL
PISIPRINTSESS ELAB SEAL,
PIIGA IME-IMELINE,
SILMATERA NIMELINE.

LEIDIS PRINTSESS SILMATERA
VÄRVILISE LÕNGAKERA.
PIIGA ÜLLATUSEST KILKAS,
KÄHKU LOSSI POOLE SILKAS.

VÕTTIS LAEKAST KULLAST VARDAD –
ÜKSKI PRINTSESS TÖÖD EI KARDA!
OOTA, KIRJU-MIRJU PALL,
KOHE SAAB SUST KOHEV SALL!

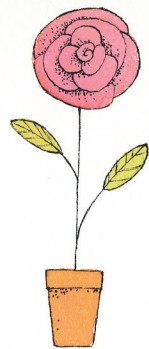
KUDUS PÄEVA, TEISE TAKKA,
LOSSIRAHVAS OLIVAKKA.
JAKUI LÖPPES KOLMAS ÖÖ,
VALMIS SAIGI PIIGAL TÖÖ.

NÄPUTÖÖ SIIS VÄLJA TÕI,
ÕUKOND KÄSI KOKKU LÕI.
SALL OLIV MILJON MEETRIT PIKK,
SEITSET TRIIPU IMELIK.

SILMATERA SINISILMAD
SÄDELESID ÜLE ILMA.
RÕÕMSALT TEATAS MUIGEL SUU –
SAAGU SALLIST MISKI MUU.

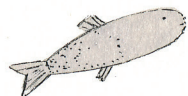
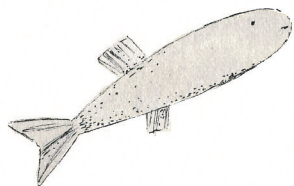
TEADKE NÜÜD, ET VIKERKAARE,
SEITSET TRIIPU VÄRVIKAARE,
KUDUS VALMIS IMELINE
PRINTSESS, SILMATERA-NIMELINE.

Piret Raud

KILUKONSERV

Ühel õhtul tuli emme poest ja tõi õhtusöögi jaoks karbi vürtsikilusid.

„Pöörane kiluvõileiva-isu tuli peale,“ ütles ta ja asus kohe konservikarbikaant lahti kangutama. Kui ta kaane lahti oli saanud, hakkas ta aga järsku kiljuma ja lükkas kilukarbi hoo-ga eemale.

Ma läksin lähemale, et näha, milles asi, ja nägingi. Konservikarbi seest ei paistnud mitte võileivale panemiseks sobivad toidupalad, vaid seal ujusid täiesti elusad kilud.

„Mis sa karjud,“ ütlesin ma emmele. „Need on ju lihtsalt kalad! Pealegi väga nunnud!“

Ma võtsin kilukarbi ja läksin vannituppa. Keerasin vannivee jooksuma ja poetasin kalad vanni. Küll kilud rõõmustasid! Vannis oli ju palju rohkem ruumi ja vett kui kitsas konservikarbis.

Emme, kes oli nüüd kiljumise lõpetanud, tuli mulle vannituppa järele ja vaatas ka, kuidas kilud vannis ringi ujusid ja lupsu löid. Minu uued nunnud lemmikloomad!

„On ju ma võin nad endale

jätta?“ küsisin ma lootusrikkalt.

Aga emme raputas pead.

„Kus me sinu meelest siis pesema hakkame?“

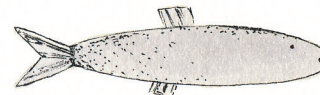
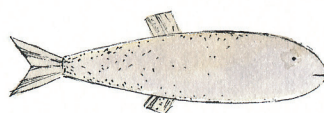
„Siinsamas,“ ütlesin mina.

„Ma võtan kummipardi ja laevukese ka vanni ja see on nii tore!“

Aga emme ei soovinud kaladega koos vanni minna ning helistas hoopis onu Toivole, kes on kirglik kalamees ja teab kaladest kõike. Onu Toivo lubas asja kohe joonde ajada ja varsti ta saabuski, õng õlal, meile ning suundus otsejoones vannituppa kilusid õngitsema.

„Väga hästi näkkab!“ rõõmustas onu Toivo ja pakkus mulle õnge. „Tahad, poiss, võta! Selline kalapüük on puhas lust!“

Aga mina ei tahtnud, vaid hakkasin hoopis nutma. Kellelegi ei saa ju meeldida, kui tema väikseid armsaid kalu konksu otsa püütakse. Oleks siis veel, et võõraid kalu kuskil järve ääres – neid võiks õngitseda küll! Siis ütles emme onu Toivole, et aitäh, me saame siit nüüd ise edasi, et ta tegelikult arvas, et onu Toivol on mingi parem plaan kalade jaoks, ja onu Toivo läks

Joonistanud Piret Raud

KES PALJU TEEB, SEE PALJU JÕUAB!

Kaheksa-aastast Kose poissi Reinhard Rebast huvitavad breiktants, karate ja laulmine-tantsimine. Ta käib muusikakoolis, ujumistrennis, estraadilaulu tundides ning teeb ka modellitööd.

Kõige rohkem on Reinhard tegelenud karatega – kolmandast eluaastast alates. Aga ajapikku on lisandunud ka teised harrastused. Reinhard väidab, et ta jõuab kõike, ning puhkamiseks ja mähkimiseks jääb veel aega ülegi!

Kus sa käid estraadilaulu tunnis ja mida sa seal õpid?

Estraadilaulu stuudio nimi on Svet. Algajatele valib õpetaja lihtsamad laulud. Kui oled aasta käinud, siis võid ise laulu valida. Mulle meeldib väga Juri Latunov, üks vene laulja. Laulsin tema venekeelseid laule „Lapsepõlv“ ja „Naeratus“.

Õpid muusikakoolis klaverit ja trompetit. Miks just neid pille?

Klaveri valis ema, aga ma ise tahtsin ka. Trompeti sain valida nii. Pärast tundide lõppu läksid kõik garderoobi. Sinna tuli ka puhkpilliõpetaja. Ütlesin talle, et tahan trompetit õppida. Nüüd juba mängin lugusid ka, selliseid nagu „Sepapoisid“ ja „Rongisõit“. Klaverit õpin juba kolmandat aastat, aga trompetit umbes kolmveerand aastat.

Tantsimisega tegeled sa ka tublisti.

Tahtsin ise breiktantsu õppida. Seal on sellised ägedad trikid nagu pea peal keerlemine, saltod ja sihukesed trikid. Sel aastal harjutame veel kahe käe peal, järgmisel aastal proovin ühe käe peal – see läheb raskeks!

Koolis on teil ka rahvatantsutunnid?

Jah, mulle meeldivad need väga. Need on tantsud väga lähedad.

Kuidas hakkasid modellidusega tegelema?

Kui ükskord karatetrennist tagasi tulime, näidati telekast „Minimiss Estoniat“. Küsisin emmelt, kas sellist konkurssi ka poistele tehakse. Ema pani mind kirja ja me läksime konkursile „Future Model and Talent Estonia“. Seal olid kolm tundi järjest proovid. Need olid väga rasked, kõht läks tühjaks ja ... Siis toimuski konkurss ning ma võitsin selle ära.

Mida seal tegema pidi?

Alguses oli Disney-voor, meil olid seal

tantsud ka. Ja pärast oli Tommy Hilfigeri moedefilee. Ja siis gala-show õhtuülikonnas. Lõpus antigi auhinnad – öeldi, kes võitis. Sain fotomodelli ja talendiauhinna.

Seejärel sõitsime Türki. Antalya toimus maailmakonkurss „Model and Talent World“. Kui Eestis olid tuleviku-talendid, siis selle festivali paljud osalejad juba olidki modellid. Olid moedefileed, rahvariiete voor ja rock'n'rolli voor. Disko ka. Seal läks mul ka päris hästi. *Grand prix'd* just ei saanud, aga ma sain Art Costume'i – kõige parema rock'n'rolli-kostüümi eest, Haribo lemiku auhinna ja Winner'i, st võitja auhinna.

Mulle meeldis see konkurss väga. Saime terve nädala viietärnihotellis elada ja iga päev toimus midagi. Sõitsime palju bussiga ringi, ja istutasime näiteks puid.

Miks sellised konkursid head on?

Minu meelest annavad need palju julgust!

Reinhardi küsitles Kadri Tiisel Vikerraadiost. Kuula ka lastesaadet „Säde“ esmaspäeviti kell 9.45 ja kordusena kell 18.30!

TÄHEKESE UNEJUTT

17. mail ehk muuseumiööl toimus Eduard Vilde muuseumis Kadriorus li-saks muudele ettevõtmistele ka Tähekeسه unejutu ühiskirjutamine. See nägi välja nii: tuli Andrus mõtles välja esimese lause „Väikesel põrsal ei olnud und“. Seejärel tuli Loona ja lasi kirja panna kaks järgmist lauset. Iga osaleja sai näha vaid eelmist lauset, mitte kogu teksti. Lõpuks tuli pikk-pikk ja mõnusalt jabur unejutt. Palun väga, siin ta on!

Väikesel põrsal ei olnud und. Ta läks kööki. Ja sõi. Siis läks ta elu-tuppa kassi paitama. Ja see kass ei tahtnud magama minna.

Siis tuli koletis. Ja koletis karjus: „Ma olen ühekuune!“ Ja hakkas nutma. Aga keegi ei lohutanud kurba koletist.

Koletis märkab inimest. Inimene läheb lõbustustele terveks ööks.

Siis ta väsis ära. Ja tal hakkas pea ringi käima.

Siis ta hakkas ise teistpidi keerutama.

Ja kukkus voodist välja.

Lõpuks hakkas ta hommikust sööma.

Ja kuigi see eriti ei maitsenud, sõi ta siiski kaks muna ja kaks tükki peekonit, aga see ei viinud meeltest voodist väljakukkumist ...

Aga kõik söök jäi vuntsidesse

kinni ja ta ei saanud hommikusööki ja siis ajasin ma vuntsid ära.

Aga siis tulid vuntsid uuesti ette.

Vuntsid hakkasid rääkima muinasjutte.

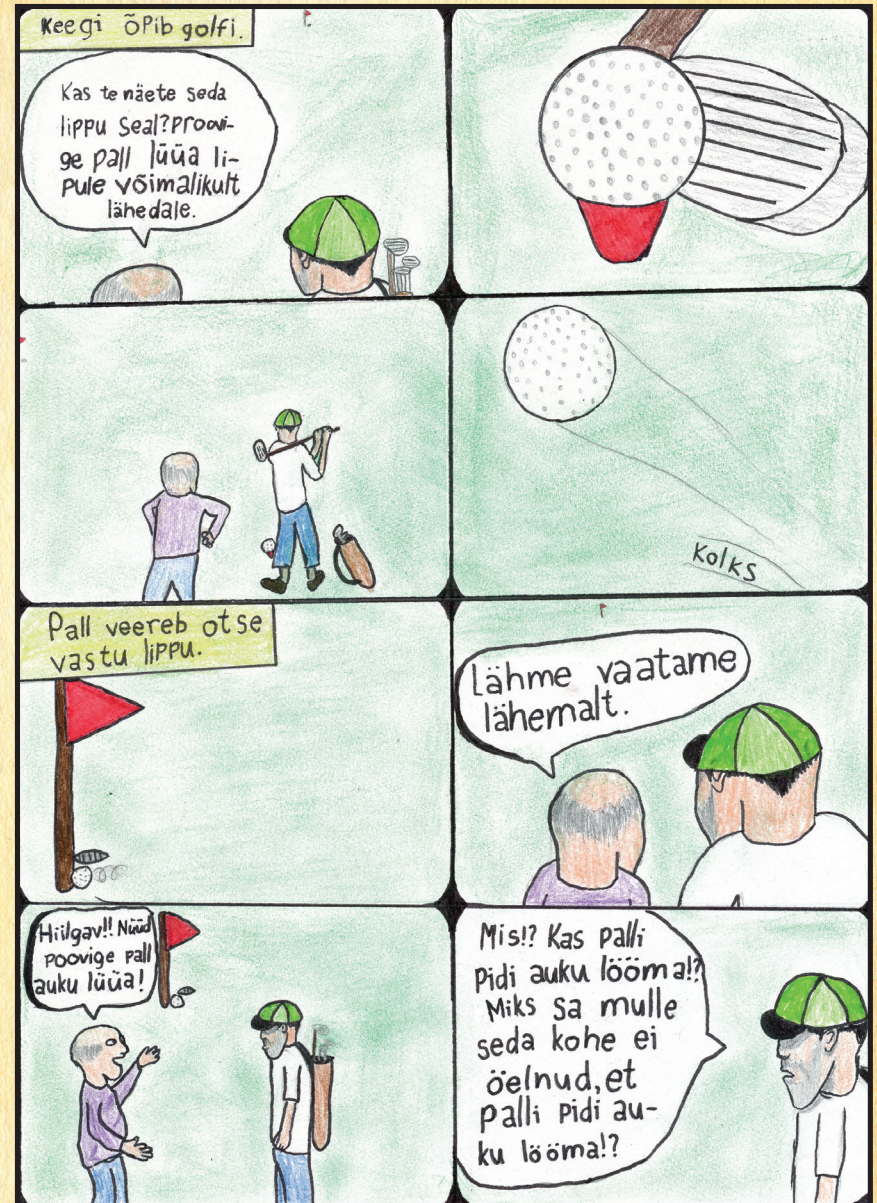
Nad rääkisid, et koolis on nii lahe ja mis tunnid neile meeldivad.

Aga siis tuli kuri ja paha poiss Ville ning ütles, et mis te ajate siin niukest jama ja et mida nad nii külmal päeval õues teevad?!

Aga tüdrukud arvasid, et Ville on rumal ja hakkasid teda kutsuma Loll-Villeks.

Unejutu kirjutamisel osalesid Andrus (43), Loona (4,5), Marian (11), Marili (11), Nele (6), Andreas (9), Jaanus (5), Robion (7), Ragne (4), Kristin Adele (7), Emma (9), Karl Oskar (5), Leena (10), Sophia (9), Marti (54), Karl (9), Ian (7), Aaron (9), Katriel Adelia (8), Gilleke (10), Mia (7), Merilin (10).

GOLFIMÄNG

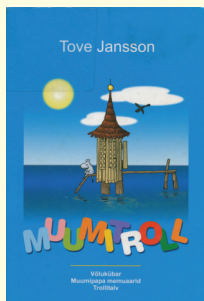
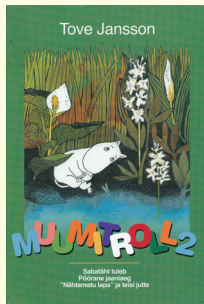

Joonistanud Joosep Koido, 12 a, Parksepa keskkool

MUUMIDE LOOJA SUUR SÜNNIPÄEV

9. augustil oleks saanud 100-aastaseks suur muinasjutuvestja Tove Jansson.

TOVE JANSSONI
MUUMIRAAMATUD

Vaevalt leidub Eestimaal last, kes ei oleks näinud muumide multikat. Samuti on palju austajaid muumikoomiksitel ning aastakümneid on Soomes Naantalis tegutsenud ka Muumimaa, mida suviti külastavad ka Eesti lapsed. Meie kodude riivilitel ootavad lugejaid aga võrratud raamatud – sellised nagu „Muumitroll“, „Hilja novembris“, „Sabatäht“, „Ohtlik jaanipäev“. Just nendest raamatutest sai alguse üks võrratu võlumaailm, mille mõtles välja kirjanik ja kunstnik Tove Jansson. Ja juhtus see väga ammu – ligi seitsekümmend aastat tagasi.

Sageli läheb nii, et kunstnike peres üles kasvanud lapsed saavad ka ise tulevikus kunstnikuks. Tove Jansson oli just selline laps. Tema isa oli kujur, ema graafik ja raamatukujundaja ning ka Tove sai maalija ja graafik. Janssonitel oli üldse palju lapsi, see oli suur ja veidi kummaline pere nagu muumiperegi. „Minu õde Tove Jansson tahtis joonistada meie nooremast vennast Per-Olovist maailma kõige inetuma olendi. Sellest olendist sündiski hiljem Muumitroll,“ meenutab Tove vend Lars.

Kuid Tovele meeldis mitte üksnes joonistada, vaid ka jutte

© Moomin Characters™

kirjutada. Esialgu kirjutas ta neid vaid iseenda jaoks, kuid 1945. a ilmus sõprade ärgitusel ka esimene raamat, „Väiketrollid ja suur veeuputus“. Aasta hiljem järgnes „Sabatäht“, siis „Võlukübar“, siis „Muumipapa memuaaride“ esimene variant.

Esialgu ei olnud need raamatud kuigi tuntud. Alles siis, kui üks Londoni ajaleht hakkas avaldama muumikoomiksit, levisid muumilood üle kogu maailma. Koomiksi valmimisel abistas Tove vend Lars. Hiljem ei tahtnud Tove seda enam joonistada ja siis joonistas Lars koomikseid üksinda. Viimane Larsi koomiks ilmus 1973, pärast seda joonistasid muumiseid juba teised kunstnikud.

Kuigi Tove Jansson elas Soomes, pani ta kõik oma raamatud kirja rootsi keeles. Ta oli soomerootslane ja seetõttu oli tema emakeel rootsi keel.

Peale selle on muumilugusid on võimatu kujutleda ilma juuresolevate piltideta. Kuigi mustvalged, on need pildid salapärased ja väljendusrikkad.

Täna on muumilugusid tõlgitud 44 keelde ja neist on tehtud rohkesti filme, teatrilavastusi, kuuldemänge ja isegi oopereid. Muumid on tõesti maailmakuulsad ja nende looja samuti!

Ilona Martson

PRÜGITOPS LAUALE

☒ → LIIMIMISE KOHAD

1. PALU TÄISKASVANUTEL HOIDA SULLE ÜKS SUUREM JOGURTI VÕI KODUJUUSTU PLASTTOPS. (NÄITEKS 380-GRAMMINE KODUJUUSTUTOPS).
2. PESE JA KUIVATA TOPS.
3. LÕIKA MEISTERDUSLEHELT VÄLJA TOPSIÜMBRIS JA KAKS SANGA.
4. VOLDI SANGARIBAD SANGA KUJULISEKS.

5. VALI, KUMBA POOLT JOONISTATUD ÜMBRISEST SOOVID KASUTADA. KUI POETOPSI ÜMBER ON PAPER, VÕTA SEE ÄRA.
6. PROOVI PILTI TOPSILE. TOPSID ON VEIDI ERINEVA SUURUSEGA, KUI SULLE SATTUS VÄIKSEM PAKEND, LÕIKA PABERI ALLÄÄREST RIBA VÄHEMAKS.
7. KLEEBI SANGAD PAIKA, MÄRGIKESTE PEALE (SANGADEST SA TOPSI TÕSTA EI SAA, NEED ON LIHTSALT ILU JAOKS. TOPS ON LIIGA RASKE).
8. PANE ÜMBRISE ÄÄRE PEALE LIIMI JA LIIMI PAPER TOPSI ÜMBER. ÄRA LIIMI PABERIT TOPSI KÜLGE, NII SAAD SELLE VAHEPEAL ÄRA VÕTTA JA PRÜGINÕUD VAJADUSE KORRAL PESTA.

NBI LÕIKA MEISTERDUS VÄLJA SELLELT LEHEPOOLELT!

PRÜGITOPS LAUALE

Mõnikord on poes müügil olevate jogurtitopside ümber ümbrispaberid. Neid labloonina kasutades saad pakenditele mitmeid toredaid ümbriseid leiutada. Selline tops peab vett, seda saab kasutada vaasina, pliatsitopsina, isegi taimi saab selles kasvatada.

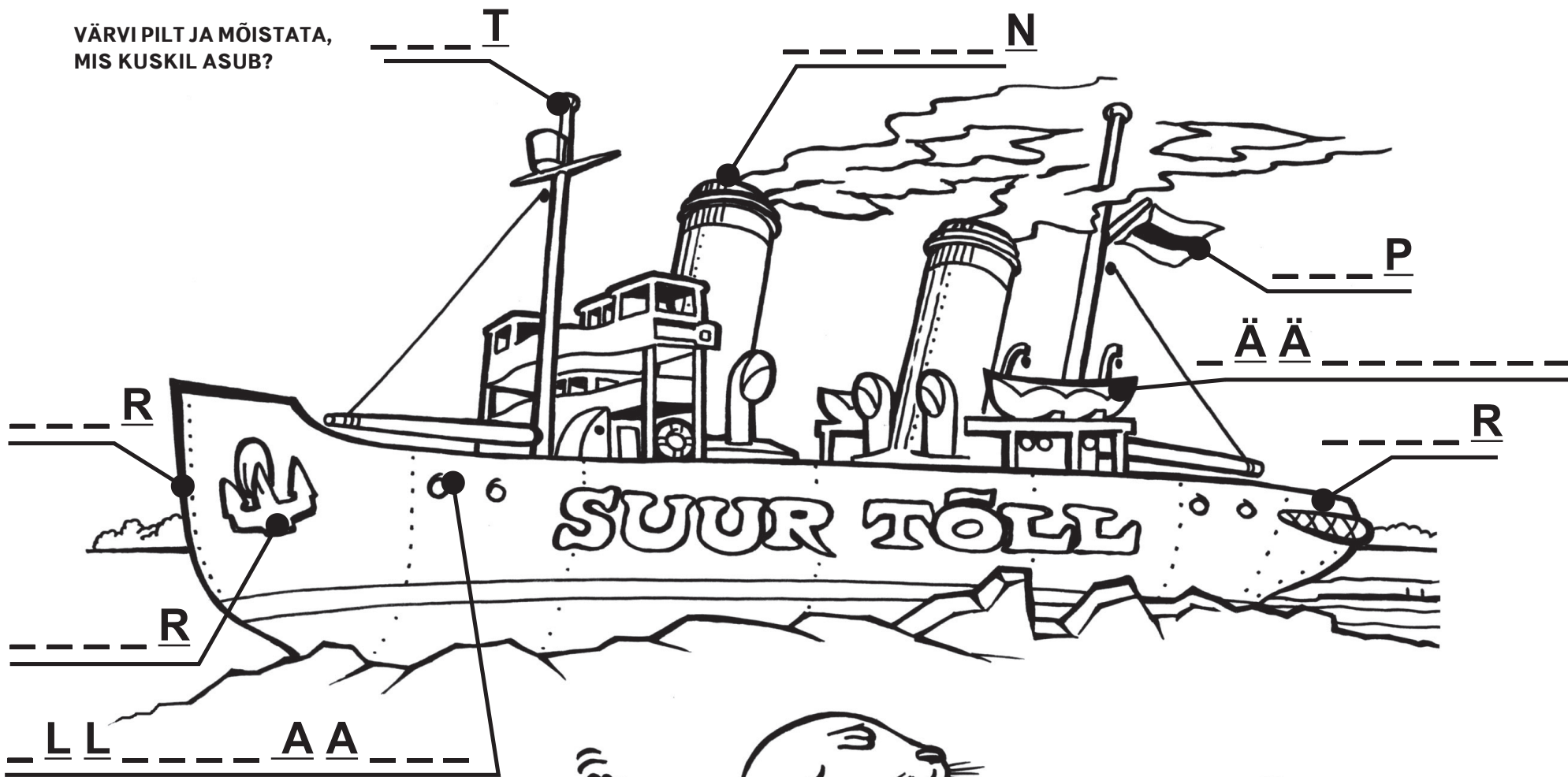
Oma laua-prügitopsi saad koguda väiksema prahi, paberitükid, aga ka maasikasabad ja õunasüdamed. Ära unusta topsi aeg-ajalt tühendada.

SUUR TÖLL ON TAGASI!

100-aastane aurik-jäämurdja Suur Töll on taas avatud!
Tule Töllule Lennusadamasse külla.

VÄRVI PILT JA MÕISTATA,
MIS KUSKIL ASUB?

PÄASTEPAAT KORSTEN AHTER
VÖÖR ANKUR LIPP MAST ILLUMINAATOR

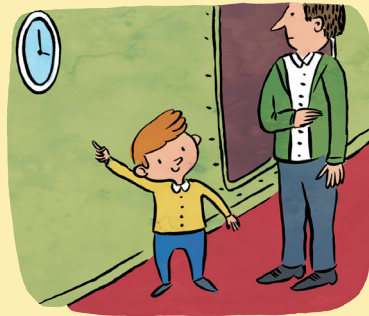
JULGE OLAV

**JÕGE MÕÖDA UJUS KALU.
SAMAS VÄIKE OLAV
ISTUS PAADISILLA ALL,
KUNA OLI PALAV.**

**OLAV OLI PÄLIS JULGE,
TA EI KALTNUD KALU.
ÕPIN ALLES TÄHTE „L”
KUI TE SAITE ALU.**

*Kirjutanud ja joonistanud
Alar Pikkorainen*

Palju aastaid tagasi sõitis minu pere Rohuküla-Heltermaa praamiga Hiiumaale.

Üks võoras onu tuli ema ja isa juurde ja küsis: „Vabandust, ega te siin ühtegi kella ei ole näinud?”

Ema ja isa ütlesid, et ei ole kella näinud, aga minu vend, kes siis oli umbes viieaastane ütles, et tema nägi küll kella. Siis võttis ta sellel onul käest kinni, viis teise laeva otsa, näitas sõrmega seina peale ja ütles: „Siin on kell“.

Nali on aga selles, et tegelikult otsis see onu oma kadunud käekella!

Kirke Kägo, 2. kl, Türi põhikool

Rasmus tõusis üles, pesi end, haaras koolikoti ja asus teele. Koolimaja juures ei paistnud veel kedagi. Ta katsus ust, aga see oli veel lukus. Ta jäi ootama. Lõpuks märkas ta üht meest.

„Vabandage, mis kell on?” küsis ta. „8.05,” vastas mees ja kõndis edasi.

Rasmus oli üllatunud. „Oodake, aga kas teate, mis päev täna on?”

„Laupäev,” hõikas mees, naeris ja kadus nurga taha.

Oliver Lill, 2. kl, Türi põhikool

Kui minu vend Hendrik käis 6. klassis, siis juhtus temaga selline lugu.

Koolis õpiti näidendeid. Korraga valmistati ette kaht näidendit. Hendrikul oli mõlemas näidendis peaosa. Ühes näidendis oli ta Tuulevana ja teises Tormitaat.

Vennal on hea pea ja ta õppis teksti kergesti pähe.

Kord tuli esitamisele näidend, kus Hendrik Tuulevana oli. Selgus aga, et Tuulevana laulis vahepeal teise näidendi Tormitaadi laulu. Lava taga vehkis õpetaja kätega. Lõpuks, kui Hendrikul õige tekst enam meelde ei tulnud, istus ta lihtsalt maha ja oli vait.

Pealtvaatajad ei saanud sellest aru, aga näidendi teised tegelased hoidsid vaevu naeru tagasi!

*Jaan-Markus
Raid, 3. kl, Kilingi-
Nõmme gümnaasium*

Papagoiisal on parajasti töö pooleli, kuid papagoipoeg segab teda. Isa ütleb papagoipojale:

„Mine vaata maailmas ringi ja kui sa oled saanud teada kolm lauset, siis tule tagasi“. Poeg läkski.

Äkki kuulis ta, kuidas üks laps ütleb teisele: „Sa oled lambapea!“ Papagoipoeg jättis selle meelde.

Siis läks papagoipoeg põhjamaale ja kuulis, kuidas üks eskimo ütleb: „Ma ei karda külma, ma ei karda külma!“ Papagoi jättis ka selle meelde. Seejärel läks ta lennuväljale ja kuulis, et ühes lennukis öeldakse: „Lennuk maandub ühe minuti pärast!“

Papagoipoeg jõudis koju ja ütles isale: „Sa oled lambapea!“ Isa sai vihaseks ja pani papagoipoja külmkappi. „Ma ei karda külma, ma ei karda külma!“ karjus poeg. Seejärel viskas isa poja aknast välja. Papagoipoeg kisas: „Lennuk maandub ühe minuti pärast!“

*Triinu Leito, 9 a, Tallinn
Joonistanud Elina Sildre*

KAS TEAD NENDE MÕISTATUSTE VASTUSEID?

MERD MÕÖDA TULEB-TULEB,
KALDAL ÄKKI ÄRA SUREB.

MITMEVÄRVILINE TEE
ILMUB ÜLE MAA JA VEE.

SÜGIS KÄES, SIIS
SAJAB MAHA
PALJU KENA
KULDSET RAHA.

VALGUSTAB JA SOOJENDAB,
MUUDAB RÕÖMSAKS KOGU MAA.

LIIGELDI-LOOGELDI
LÄBI METSA, HEINAMAHA.
KES EI OSKA UJUJA,
EI SEE TEMAST ÜLE SAA.

KEVADEL MEID RÕÖMUSTAB,
SUVESOOJAS JAHUTAB.
SÜGISETI MEELITAB
METSAS SEENED KASVAMA.

MÕISTATUSED JA PILDID ON SEGI AETUD!

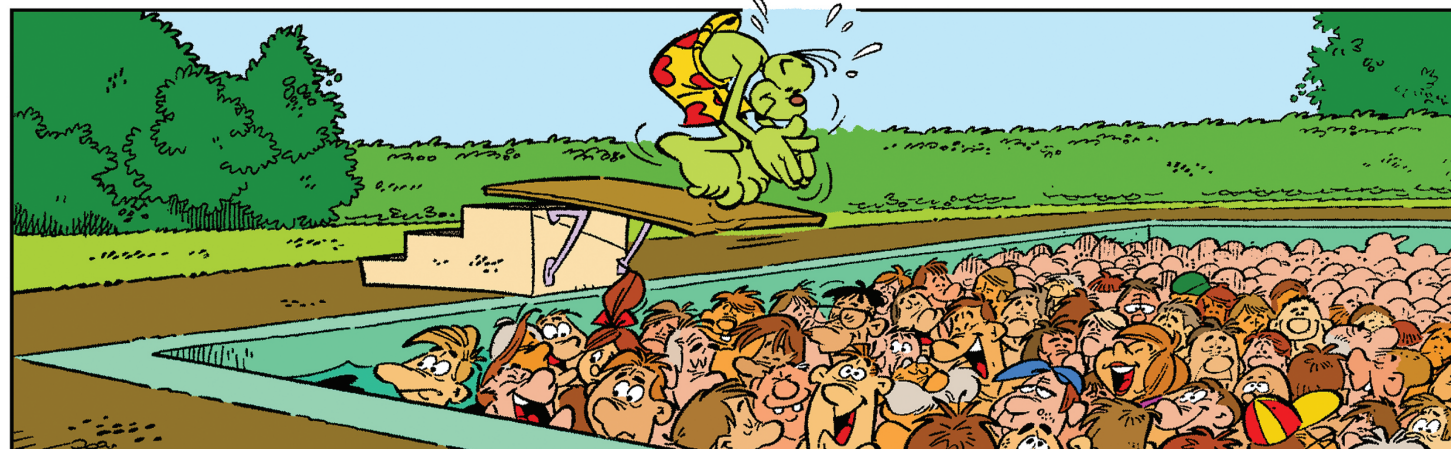
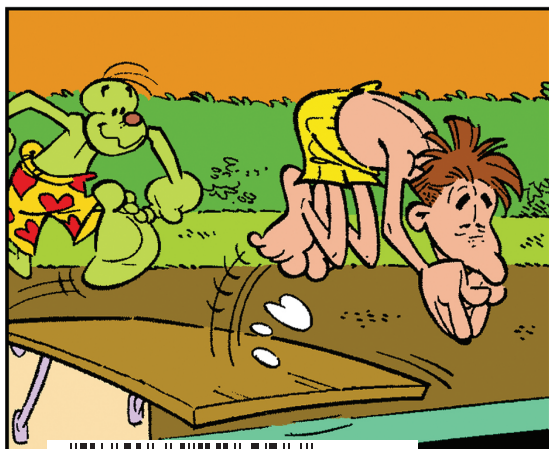
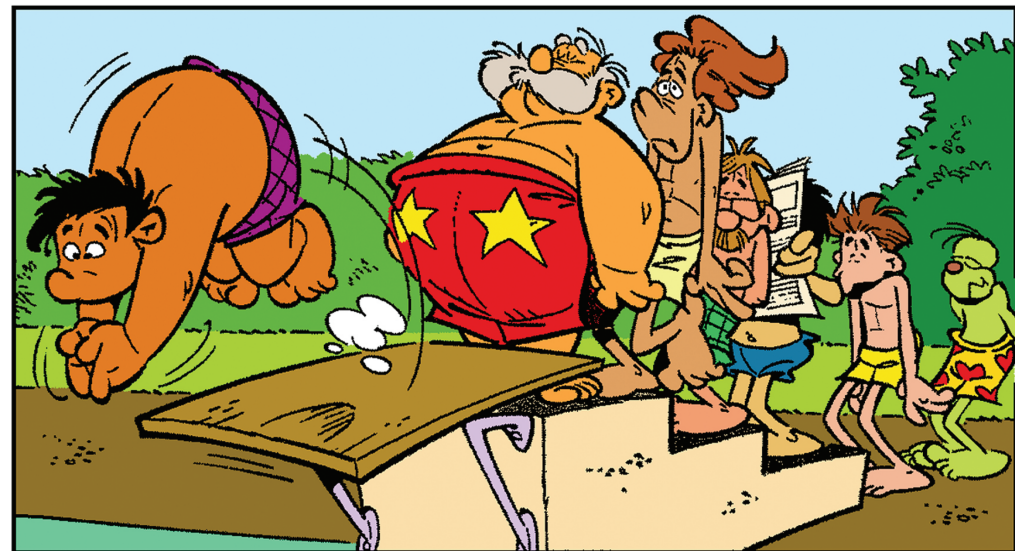
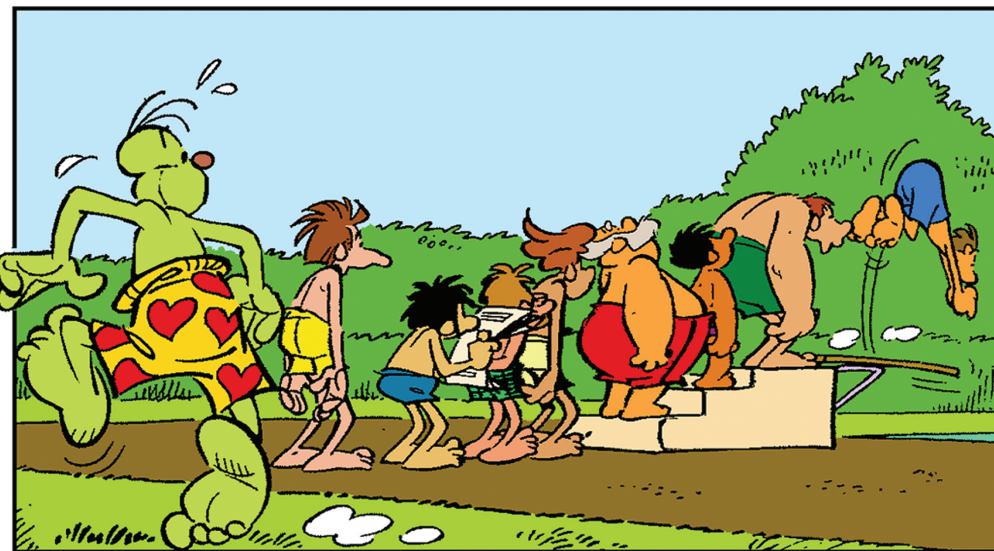
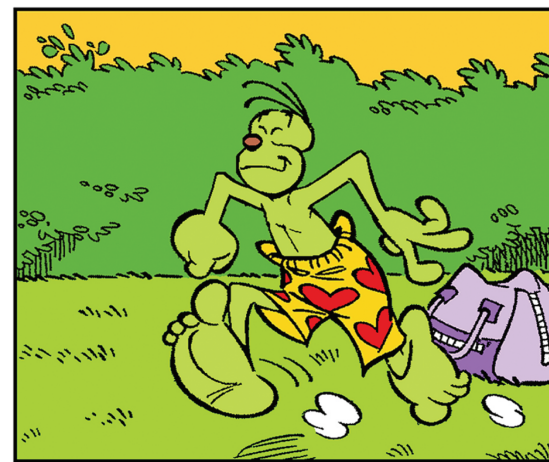
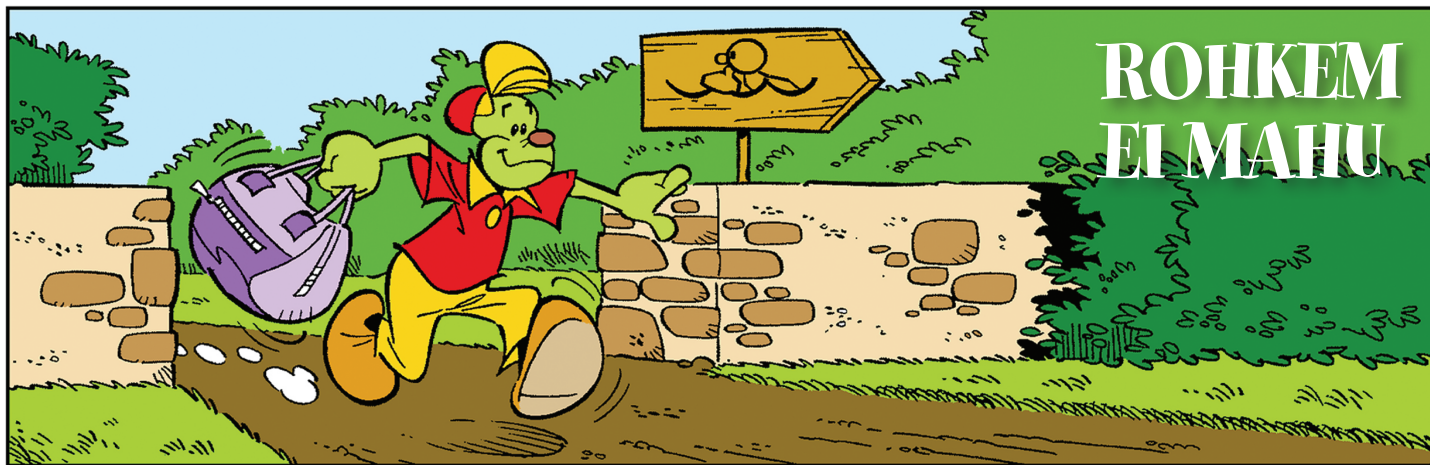
EHKKI POLE KÄSI, PEAD,
ON TA JOONISTAJA HEA.
KUI ON TALVEKÜLMAD KÄES,
SIIS SA TEMA KUNSTI NÄED.

Joonistanud Anžela Kamtšatnikova

Tähekeste toimetuse ootab vastuseid 10. augustiks meiliaadressil ristsona@taheke.ee või postkaardil aadressiga
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Lahendajate vahel loositakse välja „Meie aabits“.

JUUNIKUU „ARVA ÄRA!“ VÕITJA ON TAAGO PIKK (5 A).

HIND 1.50 EUROT

Joonistanud Thomas Scheeleke